

**Wyrok z dnia 14 września 1995 r.
II URN 38/95**

Przeliczenie podstawy wymiaru emerytury żołnierza zawodowego na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1994 r., Nr 10, poz. 36) następuje z uwzględnieniem dodatków stałych w wysokości wypłaconej w ostatnim miesiącu służby.

Przewodniczący SSN: Teresa Romer, Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Jerzy Kuźniar,

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 14 września 1995 r., sprawy z wniosku Edwarda S. przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w W. o wysokość emerytury wojskowej, na skutek rewizji nadzwyczajnej Rzecznika Praw Obywatelskich [...] od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 marca 1995 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok oraz poprzedzający go wyrok Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 14 listopada 1994 r., [...] i sprawę przekazał temu Sądowi Wojewódzkiemu do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Rzecznik Praw Obywatelskich złożył rewizję nadzwyczajną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 marca 1995 r. [...] w sprawie Edwarda S. przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w W. Skarżący zarzucił temu wyrokowi rażące naruszenie przepisu art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1994 r., Nr 10, poz. 36) i wniósł o jego uchylenie oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 14 listopada 1994 r. [...] oraz o przekazanie sprawy temu Sądowi Wojewódzkiemu do ponownego rozpoznania. Zdaniem skarżącego w obu wyrokach błędnie przyjęto, iż według powołanej wyżej ustawy rewaloryzując emeryturę wojskową wnioskodawcy, przy obliczaniu podstawy wymiaru tego świadczenia, należny mu dodatek specjalny powinien być obliczany na podstawie przeciętnej z ostatnich 12 miesięcy, a nie w kwocie przysługującej za ostatni miesiąc służby.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1994 r., Nr 10, poz. 36) stanowi, że osobom, którym w dniu wejścia w życie ustawy przysługują emerytury i renty na podstawie przepisów dotychczasowych, wysokość tych świadczeń ustala się na nowo z urzędu, według zasad określonych w ustawie, z tym, że dotychczasowa podstawa wymiaru świadczeń pieniężnych podlega przeliczeniu na stawki uposażenia obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy w następujący sposób:

- a) stawki uposażenia zasadniczego z dnia zwolnienia ze służby żołnierza zastępuje się stawkami uposażenia zasadniczego z dnia wejścia w życie ustawy,
- b) ustala się wskaźnik relacji: sumy miesięcznej kwoty dodatków o charakterze stałym i miesięcznej równowartości nagrody rocznej lub premii do uposażenia zasadniczego z dnia zwolnienia ze służby; wskaźnik ten wyraża się w procentach z zaokrągleniem do setnych części procentu; do ustalenia powyższego wskaźnika przyjmuje się dodatki o charakterze stałym, które stosownie do przepisów o uposażeniu żołnierzy obowiązują w dniu wejścia w życie ustawy,
- c) odtworzoną kwotę dodatków o charakterze stałym, nagrody rocznej lub premii oblicza się mnożąc przeliczone na dzień wejścia w życie ustawy uposażenie zasadnicze przez wskaźnik dodatków.

Dodatek specjalny jest dodatkiem o charakterze stałym w rozumieniu art. 53 ust. 1 pkt 3 lit. b wymienionej ustawy, co wynika wprost z przepisu § 4 pkt 2 zarządzenia Nr 64/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 17 lutego 1994 r. w sprawie przeliczenia uposażenia dla celów rewaloryzacji wojskowych świadczeń emerytalno-rentowych (Dziennik Rozkazów MON z 1994 r., poz. 17), wydanego na podstawie art. 53 ust. 7 tej ustawy, w związku z § 1 ust. 1 pkt 4 zarządzenia Ministra Obrony Narodowej Nr 30/MON z dnia 10 kwietnia 1990 r. w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy (Dziennik Rozkazów MON z 1993 r., poz. 61).

Według wskazanego wyżej przepisu art 53 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. ustalenie wskaźnika relacji uzupełniających składników uposażenia do uposażenia zasadniczego, następuje przez porównanie sumy składającej się z dwóch rodzajów składników - miesięcznej kwoty dodatków o charakterze stałym i miesięcznej równowartości nagrody rocznej lub premii - z uposażeniem zasadniczym z dnia zwolnienia ze służby. Skoro przepis ten posługuje się dwoma różnymi określeniami tj. "miesięcznej kwoty" i "miesięcznej równowartości", to każde z tych pojęć ma różną treść. Trafnie wskazano w rewizji nadzwyczajnej, że pojęcie "kwoty miesięcznej" oznacza kwotę wypłaconą w ostatnim miesiącu służby. Natomiast "miesięczną równowartość" należy rozumieć jako przeciętną z ostatnich 12 miesięcy służby. Za takim rozumieniem pojęcia "miesięcznej kwoty" przemawia także przepis art. 5 omawianej ustawy, przyjmujący jako podstawę wymiaru emerytury lub renty uposażenie z ostatniego stanowiska służbowego. Uposażenie zaś - według art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (jednolity tekst: Dz. U z 1992 r., Nr 5, poz. 18) - składa się z uposażenia zasadniczego i dodatków.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny powołał się na przepis § 2 zarządzenia Ministra Obrony Narodowej nr 30/MON z dnia 8 kwietnia 1988 r. w sprawie składników podstawy wymiaru emerytury lub renty wojskowej oraz świadczeń w naturze uwzględnianych przy zmniejszaniu tych emerytur lub rent (Dziennik Rozkazów MON z 1988 r., poz. 24) w brzmieniu nadanym przez zarządzenie Ministra Obrony Narodowej Nr 78/MON z dnia 2 listopada 1989 r. (Dziennik Rozkazów MON z 1989 r., poz. 80). Według tego przepisu dodatek specjalny wlicza się do podstawy wymiaru emerytury lub renty na podstawie wskaźnika relacji kwoty tego dodatku wypłaconej w ostatnich 12 miesiącach, do kwoty uposażenia według stanowiska służbowego wypłaconego w tym okresie. Przepis ten nie może mieć jednak zastosowania w niniejszej sprawie. Przepis art. 58 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. stanowi bowiem, że do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w tej ustawie pozostają w

mocy przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są sprzeczne z ustawą. Ustawa ta, odmiennie niż poprzednio obowiązująca ustawa z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 1983 r., Nr 29, poz. 139 ze zm.), nie zawiera delegacji dla Ministra Obrony Narodowej do określenia zasad wliczania do podstawy wymiaru emerytury dodatkowych składników uposażenia, natomiast ustawa z dnia 10 grudnia 1993 r. zawiera w art. 53 ust. 7 delegację dla Ministra Obrony Narodowej do określenia szczegółowych zasad przeliczenia uposażenia, w wykonaniu której wydano wyżej cytowane zarządzenie z dnia 17 lutego 1994 r. Przepis § 4 tego zarządzenia, dotyczący wskaźnika relacji, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 3 lit. b omawianej ustawy, nie przewiduje obliczania dodatków o charakterze stałym na podstawie ich wysokości w okresie 12 miesięcy. Zarządzenie to nie mogło zresztą wprowadzić takiego sposobu obliczania tych dodatków albowiem -jak wyżej wskazano - według omawianej ustawy przy obliczaniu wskaźnika relacji z przepisu art. 53 ust. 1 pkt 3 lit. b należy uwzględnić dodatki o charakterze stałym (w tym i dodatek specjalny) w wysokości przysługującej żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu służby.

Z powyższych względów na podstawie art. 422 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

=====